

БРАТЯ ГРИМ ШЕРФЕНБЕРГЕЦЪТ И ДЖУДЖЕТО

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

Майнхард, Тиролският граф, който по заповед на император Рудолф от Хабсбург завоюва Щирия и Каринтия и беше обявен за херцог на Каринтия, живеел във вражда с граф Улрих от Хойнбург. Към този последния се присъединил и Вилхелм от Шерфенберг, неверен и неблагодарен спрямо Майнхард. По време на битката той изчезнал и Конрад от Ауфенщайн, който се сражавал за Майнхард, се заел да го издири.

Шерфенбергецът бил намерен да лежи на пясъка, пронизан с копие, и имал седем рани, но само една болка. Ауфенщайнецът го попитал дали той е господин Вилхелм. „Да, и ако вие сте господарят на Ауфенщайн, слезте и се доближете до мен.“ След което изрекъл с болка в гласа: „Вземете това пръстенче; докато го притежавате, ще се радвате на непресъхващо богатство и слава в целия свят“; след което го снел от ръката си и му го подал. Междувременно се приближил на коня си и толдът Хайнрих, който дочул, че лежащият е Шерфенбергецът. „Значи това е този, казал той, който наруши верността си към моя господар и комуто Бог отмъщава в този час.“ Един паж трябвало да качи смъртно ранения на кон, само че онзи умрял върху коня. Тогава толдът накарал да го снемат отново и да го положат там, където онзи лежал преди. След което мъже и жени го оплакали; а с пръстена, който дал на Ауфенщайнеца, се било случило следното:

Един ден Шерфенбергецът видял в полето пред замъка си чудновата гледка. Четири джуджета носели на четири дълги позлатени пръта балдахин от светла и бляскава материя. Под него яздено джудже със златна корона на главичката, а и всичките му одежди били кралски. Седлото и юздите на коня били покрити със злато, с инкрустирани благородни камъни, а така било украсено и цялото му облекло. Шерфенбергецът се изправил и се загледал, най-сетне яхнал коня си, приближил се и свалил шапка. Джуджето го поздравило с добро утро и казало: „Вилхелм, Бог да Ви благослови!“ „Откъде ме познавате?“, учудил се Шерфенбергецът. „Не се смущавай, отвърнало джуджето, дето те зная и те нарекох по име; имам нужда от мъжеството и верността ти, за които много ми е говорено. С един могъщ крал си оспорваме голяма територия, воюваме за нея и той иска да ми я отнеме с коварство. След шест седмици сме уговорили битка помежду си, само дето врагът ми е прекалено силен, поради което приятелите ми

ме посъветваха да спечеля тебе на моя страна. Ако се включиш в битката, ще те направя толкова силен, че ще надвиеш дори ако онзи доведе великан. Знай, добри юнако, че ще те снабдя с колан, който ще ти придаде силата на двадесет мъже.“ Шерфенбергецът отговори: „След като ми се доверяваш и се осланяш на мъжеството ми, ще ти служа; каквото и да се случи с мен, аз поемам този риск.“ Джуджето каза: „Не се страхувай, господин Вилхелм, аз не съм чудовище, напротив, споделям християнската вяра в Троицата, а също и че Бог е роден като човек от девица.“ Шерхенбергецът се зарадвал на тези думи и обещал да дойде в уречения час, стига само смърт или болест да не му попречат. „Елате с жребец, въоръжение и един оръженосец на това място, но не говорете никому затова, дори на жена си, иначе всичко ще бъде загубено.“ Шерфенбергецът се заклек да постъпи точно така. „Погледни, обърнало се към него джуджето, това пръстенче ще засвидетелства казаното от нас; носи го с радост, защото и хиляда години да живееш, имотът ти никога няма да се стопи. Затова бъди храбър и ми остани верен.“ С тези думи джуджето поело през ливадата, а Шерфенбергецът го проследил с поглед, докато то се изгубило в планината.

Когато се върнал у дома си, трапезата била сложена и всеки го питал къде е бил, той нищо не отговорил, ала от този час престанал да изпитва радост, каквато изпитвал преди. Накарал да приготвят жребеца му, да стегнат ризницата, пратил да повикат изповедника, тайно произнесъл няколко молитви и сетне благоговейно приел тялото Господне. Жената се опитала да узнае от изповедника истината за станалото, но той я отпратил с цялата си строгост. Тогава тя пратила четирима от най-добрите си приятели, те замъкнали свещеника в една стая, опрели нож до гърлото му и го заплашвали да го убият, додето той им казал което бил чул.

Щом узнала това, жената повикала най-близките приятели на мъжа си, които трябвало да го отмъкнат тайно и разпитат за намеренията му. Той не искал да им открие нищо, ала те му казали, че то и така им е известно, и като разбрал това от думите им, признал цялата истина. Те започнали да омаловажават начинанието му и настойчиво да го молят да се откаже от пътуването. Той обаче не искал да нарушава вярното си обещание и казал, че ако го стори, ще се лиши от цялото си имущество. Жена му обаче го утешавала и не

спряла да го прави, докато го придумала с големите си молби да остане; той обаче не бил радостен от това.

Половин година по-късно той яздел към укреплението си Ландщротц зад всички от свитата си. Тогава към него се приближило джуджето и рекло: „Който хвали мъжеството Ви, лъже! Вие ме подлъгахте и предадохте! С това заслужихте ненавистта на Бога и на добрите жени. Знайте освен това, че в бъдеще никога няма да победите и ако не притежавахте пръстенчето, което за жалост Ви дадох, бихте живели в бедност с жената и децата си.“ В същия миг джуджето посегнало към ръката му и искало да изтръгне пръстена, но Шерфенбергецът отдръпнал ръката си и я притиснал до гърдите, след което препуснал през полето. Онези, които били пред него, не забелязали нищо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.